

25 Harleys & 2 Indians

Rik Wintein

25 HARLEYS

&

2 INDIANS

Meer informatie:

rik.wintein@pegomas.be

<http://www.pegomas.be>

<http://rikwintein.com>

Copyright

Rik Wintein, “25 Harleys & 2 Indians”

Eigen uitgave via storyland.be

© 2018, 2020 Rik Wintein

NUR 508

ISBN 978-940-361-105-1

D/2020/14.414/04

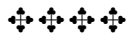
Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver en de uitgever.

VOORWOORD

In de zomer van 2017 toeren *Mijn Grootte Liefde (a.k.a. Motormuis)* en je dienaar door de U.S. of A. op een Harley-Davidson. Schrijf maar op: veertien dagen genieten van de natuur, de weg en de motor.

We doen dit niet alleen. *Jean-Pierre H., Activity Officer* van de HOG-chapter waarvan wij sinds enige jaren lid zijn, organiseert regelmatig een meerdaagse buitenlandse zomeruitstap. Tijdig inschrijven is telkens de boodschap. Na herhaalde smeebedes van Chapter-members besluit *Jeepee* uiteindelijk in 2017 opnieuw een *Amerika-reis* te organiseren.

Met 40 gelukkigen waren wij. En of we genoten hebben.

“25 HARLEYS & 2 INDIANS” is geen geschiedenisboek, wel een hoogst persoonlijk verslag van een onvergetelijke

reis, met *Flanders Fields Chapter Belgium* (FFCB) en zijn leden in de hoofdrollen.

Sommige voorvallen zijn niet vermeld, ofwel omdat ik ze niet heb meegemaakt, ofwel omdat ik er geen weet van heb. Er is dan wel in groep gereisd, ‘s avonds (vooral ‘s avonds) gingen onze wegen uiteen.

Een aantal “*feiten*” heb ik bewust geschrapt, omdat ik ze niet zo relevant vind. Zo hebben niet alle (voorspelbare) esbatterementen van *The Joker* het verhaal gehaald.

Sommige gebeurtenissen krijgen een heel eigen interpretatie, waardoor ze op fictie gaan lijken. Dat is nu eenmaal het privilege van een eigenzinnige auteur op zijn zolderkamertje.

Aan het begin van elk hoofdstuk vind je een korte situering met de afgelegde weg, het aantal kilometers en de bestemming.

De *State Highways* (hoofdwegen) zijn getagd met de staatscode en het wegnummer. Met “Interstate” verwijzen we naar een *Interstate Highway*. Waar vermeld zijn alle uren in de plaatselijke tijd.

INHOUD

Voorwoord.....	5
Inhoud.....	7
Dag 1: vrijdag 21 juli Gullegem - Las Vegas	9
Dag 2: zaterdag 22 juli Las Vegas.....	25
Dag 3: zondag 23 juli Las Vegas - St George	33
Dag 4: maandag 24 juli St George - Escalante	47
Dag 5: dinsdag 25 juli Escalante - Murray	59
Dag 6: woensdag 26 juli Murray - Alpine	66
Dag 7: donderdag 27 juli Alpine - Yellowstone.....	73
Dag 8: vrijdag 28 juli Yellowstone - Cody	86
Dag 9: zaterdag 29 juli Cody - Rock Springs.....	99
Dag 10: zondag 30 juli Rock Springs - Fruita.....	112
Dag 11: maandag 31 juli Fruita - Bluff	120
Dag 12: dinsdag 1 augustus Bluff - Williams.....	130
Dag 13: woensdag 2 augustus Williams - Las Vegas.....	139
Dag 14: donderdag 3 augustus Las Vegas	151
Dag 15: vrijdag 4 augustus Las Vegas - Brussel	159
Dag 16: zaterdag 5 augustus Brussel - Gullegem	163
Dankwoord	166

DAG 1: VRIJDAG 21 JULI

GULLEGEM - LAS VEGAS

Route:

06:00 = samenkomst in Gullegem (Fit4Fun)

11:00 = vertrek Zaventem (Delta 43)

13:11 = landen New York JFK

17:30 = vertrek New York JFK (Delta 266)

20:30 = landen Las Vegas

Rust: Fortune Hotel & Suites, 325 East Flamingo Road,
Las Vegas (Nevada).

Die ochtend is het gezellig druk aan *Fit4Fun* in Gullegem.

Dat komt wel vaker voor, maar deze keer is het toch wel heel speciaal. Ditmaal staat er geen verzameling *Harley-Davidsons* voor, maar wel een grote bus. Van alle kanten duiken dames en heren op met valiezen groot en klein. En met helmen. En met leder, heel veel leder.

Het is een goed bewaard geheim dat het ledenbestand van *FFCB* een keurige doorsnede is van wat de maatschappij te bieden heeft. Ook nu valt dat weer op. Op dit vroege uur loopt in de Grote Ieperstraat voor elk wat wils rond.

Het volledige spectrum van menselijke wezens paradeert op het trottoir voor *Fit4Fun*: van opgewekte, energieke reizigers tot verweesde zombies, met daartussen veel verschillende specimens van geeuw-gaaien. Hun lethargisch voorkomen doet vermoeden dat ze vechten met een gestoorde remslaap.

Vandaag is het de Nationale Feestdag en dus een vrije dag. Dat heeft zijn voor- en nadelen. Op de weg naar de hoofdstad en daarna op de vermaledijde Brusselse Ring voelt het heel rustig aan. Het kan ook te maken hebben met ons vervoermiddel: een bus met de allures van een vliegend tapijt.

Aan de Nationale Luchthaven is de rust voorbij. We zijn duidelijk niet de enigen die vandaag op reis vertrekken. De bedrieglijke kalmte van de parking verdampt snel in de vertrekhal. Het is er behoorlijk druk.

De bende ongeregeld met colors op de rug trekt duidelijk de aandacht van menig reiziger. Enkel stouteriken durven het aan te peilen naar onze reis-intenties en krijgen meteen meer uitleg dan ze verlangen.

Het luchthavenpersoneel bewaart de kalmte: dit is voor hen dagelijkse routine, blijkbaar.

Het inchecken verloopt aanvankelijk zeer stroef. Tegen het advies van “*reislijder*” *Jeepee* in heeft de vliegtuigmaatschappij alle tickets in één bestand opgeslagen, met desastreuze gevolgen.

Door een eigenaardigheid in het informatica-systeem kan slechts één werkstation per keer de gegevens raadplegen en incheckende FFCB-reizigers bedienen. Natuurlijk bieden we ons allemaal verspreid over meerdere werkposten

tegelijk aan, en dat vindt de software duidelijk niet zo leuk. Resultaat is een compleet geblokkeerde incheckbalie.

De wachtrij aan de *Delta Check In* groeit zienderogen. Dat kan de pret niet drukken, hoewel bij sommige het verlangen naar een *nicotine-shot* groeit. Anderzijds helpt het wel *Landra* om zijn vliegangst eventjes te vergeten.

Of is dat de *Xanax* die aanslaat?

Bij het baliepersoneel is er gelukkig iemand met inzicht en kennis van zaken. De dame weet de ticket-lijst op te splitsen in meerdere bestanden, waarna de check-in meerdere *FFCB-ers* tegelijk kan verwerken.

Toch is alle miserie nog niet voorbij.

Wanneer *Motormuis* zich aanbiedt, weigert de printer pertinent haar ticket naar JFK af te drukken. De vriendelijke baliebediende weet het ook niet meer: op het computerscherm lijkt alles OK, dus alarmeert zij haar supervisor. Het duurt even voor die de oorzaak van het probleem vindt.

Om het sleurwerk onderweg tot een minimum te beperken hebben wij al onze spulletjes in één grote reistas gepropt. Helaas verwacht het systeem één stuk bagage op naam van *Motormuis* en één op mijn naam.

Uiteindelijk slaagt de supervisor erin de specificaties van het eerste ticket aan te passen van 1 naar 0 stuks bagage voor het vliegtuigruim. En dan lukt het printen van de boardingpass plotseling wel!

Opgelucht trekken wij naar de gate. Ergens vinden wij het voorval amusant en vooral geruststellend: “Wij hebben onze portie tegenslag voor deze reis gehad”, denken we. “Nu kan het niet meer stuk”. We dwalen, zo blijkt later.

Wanneer de groep de vliegtuigtickets met elkaar vergelijkt komen we snel tot de ontdekking dat door de haperingen bij het inchecken de zetelindeling niet optimaal is. De computer heeft sommige koppels uit elkaar gehaald en in verschillende rijen ondergebracht.

Eenmaal aan boord van de eerste vlucht (*Brussel - New York JFK, Delta 43*) merken we dat dit nog zo erg niet is als het papier laat geloven. De meeste koppels blijven “intact”; waar nodig veranderen *members* van plaats.

Dat is niet steeds naar de zin van het cabinepersoneel, vermoedelijk omdat ze vrezen het overzicht over hun passagiers te verliezen. Na wat heen en weer geroep en geloop kan het verplicht nummertje over de veiligheidsvoorschriften de pret nauwelijks onderdrukken.

De meesten onder ons hebben het allemaal wel al eens meegemaakt, de ene meer dan de andere. Maar zoals bij elke vlucht zijn er ook nu weer een paar “*maagden*” aan boord. (Nee: we hebben het hier echt niet over zij die niet behoren tot de zogenaamde *Mile-High Club*.) Voor een paar FFCB-ers is dit de eerste transatlantische vlucht.

Uiteindelijk behoort de meest onfortuinlijke passagier van de vlucht niet tot onze groep. Het is een dame met vliegangst en ze zit pal naast *The Joker*. Zodra die laatste lucht krijgt van de *aviofobie* van zijn buurvrouw, ontbindt hij zijn duivels, nog voor het vliegtuig goed en wel de gate verlaat.

De eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat de dame tot aan de landing in New York heel rustig gebleven is.

Wat er gebeurd is, is mij onduidelijk. Ofwel werkten de capriolen van *The Joker* therapeutisch en is de dame in kwestie voor eeuwig verlost van haar angst. Ofwel is ze bij het opstijgen in een coma terecht gekomen, al dan niet door toedoen van *The Joker*. Ofwel had ze toevallig gewoon de juiste medicijnen geslikt, het ultieme duwtje waardoor haar reisverlangens haar vliegangsten kunnen onderdrukken.

Hoe dan ook: bij aankomst op JFK duiken tegen alle verwachtingen in geen *Marshalls* op om de kwelduivel in

de boeien te slaan. Andermaal ontsnapt *The Joker* aan erger en mag hij als een vrij man uitstappen.

Over de vlucht zelf valt weinig te zeggen. Die verloopt zoals elke transatlantische pendel: luidruchtig en naar het einde toe vervelend, met tussendoor zorgzaam bereide en geserveerde maaltijden, die zich het best laten omschrijven als “vliegtuig-eten”.

Na de landing op *John Kennedy Airport* in New York trekt *Homeland Security* de groep uiteen.

Sommigen hebben bij een eerdere USA-trip een ESTA-screening ondergaan die nog geldig is. Anderen die voor het eerst sinds lang de Grote Plas oversteken (*Motormuis* en ondergetekende inclusief) hebben minder geluk en moeten zich eerst doorheen een uitgebreide en secure grenscontrole worstelen.

Aan de douane heerst de “gezellige” drukte die zo typisch is voor checkpoints op luchthavens: relatief lange wachtrijen vol vermoeide mensen die net meerdere uren in